

Marcela Russu, George Oancea și Aurel Cioranu, Octavian Cotescu și Dan Damian, Rodica Tapalagă, Toma Caragiu, Marius Pepino, Rodica Suci, Cici Manoliu și Maria Pricop.

Piesa 6-a jucat în Bulgaria, Ungaria, Iugoslavia.

În țară se mai joacă la Craiova și Brăila (1965—1966), Pitești și Baia Mare (1967—1968), Constanța și Cluj (1969—1970), Galați (1973—1974) și la Teatrul „Nottara” din București (1979—1980).

„Un impiegat adormit de douăzeci de ani în funcția sa e vine peste noapte Făt-Frumos. Acesta e Mitică Blajinu, veșnicul învins al literaturii române, picotind între dășare și foi de virament, aspirind, fără speranță, de o bunătate celestă, incapabil de a face cuiva vreun rău, mereu iertător, curat «omul cu mîrloaga» de G. Ciprian sau «microbul» lui Al. I. Brătescu-Voinești”. (M. Ungheanu, „Scinteia tineretului”, 13 martie 1966.)

„Convertirea personajului de la pasivitate la ofensivă constituie relația cea mai eficace a tipologiei pieselor lui Baranga cu actualitatea, desemnînd cucerirea unor trepte noi de conștiință socialistă într-o împrejurare care cere curaj al opiniei, în sensul apărării înaltului principiu al omeniei”. (V. Silvestru, „Contemporanul”, 4 februarie 1966.)

„Restabilirea lucrurilor urmează însă, din nefericire, în piesa lui A. B., o cale sinuoasă, ocolită, și nu izvorăște din mobilele dezinteresate ale unor conștiințe morale: Mitică Blajinu și Adela Cosim-

bescu se opun, desigur, funcționarilor venali și profitori, dar numai în momentul cînd sînt amenințați în situația lor; ei recurg, pentru restabilirea lucrurilor, la mistificare și farsă; în sfîrșit, triumful muncii oneste nu este rezultatul activității personale a personajului central, ci al unor împrejurări exterioare. Vom recunoaște, desigur, că în acest mod, semnificația moralizantă și satira socială, urmările de autor, sînt diminuate”. (Ion Biberi, „Gazeta literară”, 10 martie 1966.)

Alte opinii: Sanda Faur, „Flacăra”, 29 ianuarie 1966; Radu Popescu, „România liberă”, 9 februarie 1966 și 16 iunie 1980; Maria Nicoară, „Tribuna”, 17 februarie 1966; Dinu Săraru, „Lucefărul”, 26 februarie 1966; M. Djentemirov, „Steagul roșu”, 1 martie 1966; Traian Șelmaru, „Scinteia”, 3 martie 1966; Victor Parhon, „Ramuri”, 15 martie 1966; Călin Căliman, „Teatrul”, 5/1966; B. Elvin, „Teatrul”, 5/1966; B. T. Răpeanu, „Contemporanul”, 3 iunie 1966; Em. Ștefănescu, „Tomis”, 6/1970 și 7/1970; Valeria Ducea, „Teatrul”, 6/1966; C. Vasiliu, „Steaua”, 2/1968; Ion Cocora, „Tribuna”, 2 iulie 1970; Bogdan Ulmu, „Teatrul”, 2/1974; Ileana Lucaciu, „Săptămîna”, 23 mai 1980; V. Silvestru, „România literară”, 29 mai 1980; Margareta Bărbuță, „Informația Bucureștilui”, 26 mai 1980; A. Dohotaru, „Flacăra”, 29 mai 1980; C. Radu-Maria, „Teatrul”, 6/1980; Valeriu Răpeanu, „Scinteia”, 14 august 1980.

(Continuarea în numărul viitor)

„Rampă”, acum 50 de ani august 1933

Eveniment în istoria muzicii: George Enescu a terminat opera *Oedip*. A predat-o Operei din Paris. ● Din „Bucureștii ce se duc”, clădirea „Elysée” cade sub tîrnăcoapele edililor. Boema Capitalei migrează spre alt loc. ● La Teatrul Național se „botează” cabinele: Matei Milo, Grigore Manolescu, Aristizza Romanescu... La fel, cele două foyere. Deținut minte pentru tea-

trele din... 1983! ● Întrebat „cum studiază un rol”, năzdrăvanul Giugaru-Sandi Huși răspunde ingenuu: „Învăț rolul pe dinafară și intru în scenă!” ● Știați că Elly Roman a scris muzica șlagărului „Nu mai plînge, baby” pe versurile tinărului poet (1933!) Eugen Jebeleanu? ● Bernard Shaw a refuzat să fie sârbătorit la împlinirea vârstei de 77 de ani. N-a vrut să-i indispună pe cei care-l omagiaseră la 70 de ani, amintindu-le că... sînt cu șapte ani mai bătrîni! ● Compania Bulandra va deschide stagiunea cu piesa lui A. De Herz *Mărgeluș*. Tony Bulandra, V. Maximilian, Ionel Țăranu, Marcel Enescu, Nora Piacentini, Ion Manta vor da strălucire acestei piese, amintind de teatrul „frumoasei epoci”. ● O feri-

cită colaborare: Mihail Sadoveanu, autorul celebrului roman, și Mihail Sorbul au definitivat drammatizarea „Neamului Șoimăreștilor”. ● Ion Marin Sadoveanu anunță conferințele experimentale pentru noua stagiune. Sînt secțiuni dintr-o monumentală „istorie a dramei și teatrului” de pretutindeni, pe care cărturarul n-a încheiat-o. ● Tudor Arghezi este însărcinat de directorul primei noastre scene, Alecu Mavrodi, să traducă integral teatrul lui Molière. Nici azi — după 50 de ani! — nu s-a risipit enigma „integralei Molière” în versiunea genialului poet. Căci textele au existat, pînă la ultimul război, în arhiva Naționalului...

I. N.